

VELJA GOVORJENA BESEDA!

GOVOR

PREDSEDNIKA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE BORUTA PAHORJA NA OSREDNJI SLOVESNOSTI OB DNEVU POLICIJE IN 20. OBLETNICI SAMOSTOJNOSTI REPUBLIKE SLOVENIJE

Holmec, 27. junij 2011

*Spoštovani visoki gostje,
gospe in gospodje,*

**Moja domovina,
v dobrem in slabem,
moja domovina.**

Pred dvajsetimi leti so bile sanje **dovoljene**,
danes so **nujne**.

V današnjem izzivalnem svetu
majhni in veliki narodi
lahko napredujejo v prihodnost samo,
če po njej **stremijo** in **hrepenijo**,
in če vanjo **vneto verjamejo**.

V nasprotnem primeru se
v dnevnih problemih sedanosti
izgubljeno vrtijo v krogu,
ne vedoč ne kam ne kako.

Kdo smo Slovenci dvajset let kasneje?
Smo maloštevilni, a **žilav** narod.
V dveh desetletjih neodvisnosti je veliko **dosegel**,
marsikaj **zamudil** in **zgrešil**,
a uživa zavoljo svojih dosežkov
veliko **spoštovanje** širom sveta.

Kaj hočemo Slovenci dvajset let kasneje?
Hočemo **mir** in **prijateljsko sosedstvo**,
hočemo **dostojno živeti** od svojega **poštenega dela**.
Terjamo več **resnice** in **pravice**,
želimo **pravičnejšo** družbo,
v kateri bomo **svobodno** razvili
svoje osebne in nacionalne **posebnosti**.

Ali so te vizije zares dovolj skupne?
Ali so dovolj jasen **kompas** naših prihodnjih ravnanj?
Do neke mere, do zadostne mere.
Soglasje glede tega še le nastaja.
Kolikor ga je kriza v začetku resno prizadela,
ker se je poglobilo vsestransko **nezaupanje**,
tako mu sedaj daje **ново spodbudo** in smisel.

Kakšni so pogoji za to?
Da bi lahko osebno verjel v **boljši svet**,
da bi lahko veroval in soustvarjal spremembe na boljše,
da bi lahko bil **samozavesten**
in prepričan v svoj in naš moralni prav,
potem moram biti **surovo realen**.
Ne vem,
za ta **podvig** nekaterih okoliščin veliko ali malo.
Toda tvegati bom naslednja moja **osebna spoznanja**.

V naši ljubi Sloveniji je preveč **želje po porazu** nasprotnikov,
kot **želje po zmagi** zaveznikov.

Preveč je **nestrpnosti**
in želje po **maščevanju**
in premalo **sprave**
in pripravljenosti po **odpuščanju**.

Preveč je pripravljenosti na **povprečnost**
in premalo navdiha za **odličnost**.
Preveč je dvoma in nezaupanja in premalo samozavesti in **medsebojnega spodbujanja**.

Teh stvari ne bomo spremenili čez noč.
Vendar se spreminjajo.

Intuicija našega malega naroda mu vse bolj in bolj veleva,
da je **pogumnejši**
in da gleda čez **planke dnevnih obzorij**.

Bolj in bolj se zavedamo,
da smo sicer **povezani** v moderni svet,
toda v resnici v veliki meri **odvisni sami od sebe**.

Znova počasi **začenjamo verjeti** v uspešne zgodbe.
Ko slišimo za nekaj dobrega
se nas takoj ne poloti dvom,
da je gotovo to ali napačna ali zlagana novica.
Toda to gre počasi in to je razumljivo.

Zakaj?

Zato, ker so bile mnoge spremembe v dvajsetih letih
za marsikoga spremembe na slabše in ne na boljše.
Toda, če bomo uspeli prepričati sami sebe
in če bomo to dokazati z našimi ravnanji,
da se želimo izvleči iz pošastne krize -
potem se bo **znova** v naših očeh
iskrila volja do **preporoda**,
kot smo mu bili v naši narodovi zgodovini redkokdaj priče.

Slovenci rišemo lok
svoje nacionalne biti in samobiti
vsaj od ideje o Zedinjeni Sloveniji naprej.
Preko generala Maistra,
upora proti okupatorju,
do izjemnega **preloma ustanovitve** svoje lastne državnosti.

Vem, da bo to,
kar bom zdaj rekel
sprejeto z **mešanimi** občutki.

Tak način razmišljanja se nekako upira
naši **značajski** lastnosti.
Ne želimo preveč častiti zmagovalcev,
ker nas je zgodovinska izkušnja opozorila,
da se nam utegnejo **usesti na glavo**.

Toda,
ne samo zaradi pogleda na preteklost,
zlasti zaradi razumevanja sedanosti
in pogleda v prihodnost,
moramo **vedeti eno stvar**:
velike spremembe so bile
najprej ideja pogumnih posameznikov in ozkih manjšin.

Šele kasneje so se,
če so se,
umestile in spremenile duh novega časa.
Navkljub spotikanju in dvomom doma in po svetu,
so postale **ideje velike večine** na koncu celotnega naroda.
Razumem potrebo po **mitih**.
Kako je nebi.
K njim se zatekajo veliko večji narodi od našega
in nič ni narobe s tem.
V bistvu novim generacijam z njimi **najpreprosteje**
vzgajamo **domoljubnost** in samozavest
o **pripadnosti** naši narodni skupnosti.

Kar pa se tiče stvarne presoje
moramo vedeti
in moramo na glas priznati:
zamisel o samostojni državi se je rodila v krčih,
hudih dvomov in kritik večine,
ker je šlo za **idejo**,
ki je na prvi pogled zrla **onkraj možnega**.

Pučnik, Bučar, Oman, Janša, Bavčar,
Rupel, Kučan, Drnovšek, oba Hribarja, Šuštar
in še kdo,
so veliko idejo samostojne države
uspeli preleviti v **skupno idejo**.
Vse ostalo je legenda.

Vključno s pogumom milice
in teritorialne obrambe.
Tokrat sta zavarovali osamosvojitve pred agresijo.

Njim vsem gre današnja čast in slava.

Toda zakaj omenjam **posameznike**?

Zato ker tudi danes ni zelo drugače
in nikoli ne bo.

Odvisni smo od **slehernega** posameznika.

Kot narod smo odvisni od tega
ali lahko skupine posameznikov znova **razvijejo ideje**,
ki bodo **prevzele narod** in nas bodo peljale **naprej**.

V vsakem od nas,

prav v vsakem je ena ali več lastnosti,
ki nas dela **dobre**.

Če bomo znali omogočiti sleherni osebnosti,
slehernemu posamezniku,
da bo lahko razvil ta svoj **talent do zvezd**,
potem bomo z njegovo ali njeno zmago uspeli vsi.

V vsakem od nas je nekaj tiste **značajske korajže**,
brez katere ni osebnih
in **skupnih premagovanj preprek**.

Njen ali njegov talent in korajža

so naši skupni talenti in korajža.

Slovenci nimamo drugega

razen izjemnih **lepot naše domovine**

in **sposobnosti naših ljudi**.

Ključno vprašanje naslednjih dvajsetih let

bo razvijanje teh sposobnosti.

Če bo uspel posameznik,

če bo uspel - **ne kljub pravilom**,

ki veljajo za vse –

ampak po pravilih,

ki veljajo za vse -

bo **navdih** za vse ostale,

Njen ali njegov uspeh moramo **priznati**

in ga **spoštovati**, celo primerno slaviti.

Od vsote takih posameznih zmag v zasebnem

in javnem življenju bo poslej -
morda bolj kot kadarkoli doslej -
odvisna **preživetvena sposobnost našega naroda.**

Slovenci smo doslej stali in obstali,
zdaj moramo naprej.

Če pravilno slutim,
kje so **zarje** naše skupne prihodnosti
in vsaj relativnega **soglasja** o tem,
potem ne vidim nepremagljivih ovir
do naših nadaljnjih uspehov.

Vidim Slovenijo solidarno, a tekmovalno.

Vidim Slovenijo bolj pravično, a ne egalitarno.

Vidim Slovenijo, pomirjeno med seboj,
s pravico do razlik,
glede pogleda na preteklost in prihodnost.

Vidim Slovenijo, ki hrepeni po zmagah
in se zna potolažiti ob porazih.

Vidim ambiciozno Slovenijo,
ki ni zadovoljna z drobtinicami napredka
ampak stopa v prihodnost s smelimi koraki.

Vidim Slovenijo
v kateri lahko vsakdo razvije svoje sposobnosti,
svoje talente in svoje identitete,
ne da bi se zavoljo tega drugi počutili ogrožene.

Vidim Slovenijo,
ki premaguje strah pred spremembami,
čeprav ni pripravljena sprejeti
vsako spremembo za suho zlato.

Vidim Slovenijo,
ki ostaja močno socialna povezana
in nacionalno zavedna.

Vidim Slovenijo, ki se zna spoštovati
in je spoštovana v svetu.

Slutim tako prihodnost
in jo hočem zaradi **sebe**,
zaradi vas, zaradi **mojega otroka**

in zaradi **vaših otrok**
in zaradi vseh tistih po svetu,
ki **sanjajo enake sanje**.

**Sanje danes niso samo dovoljene,
danes so nujne.**